

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 10

Η ΤΡΙΠΤΥΧΟΣ ΔΙΑΙΤΑ

Ἀπὸ τῆς ἑβδομάδος ταύτης εἰσῆλθομεν εἰς τὸ βαρυσήμαντον στάδιον τῆς νηστείας. Εἶνε δὲ μεγάλης σημασίας ἡ νηστευτικὴ ἐν γένει ἄσκησις τὸ μὲν διότι ἀποτελεῖ ἐντολὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου παραδοθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ τοῦ παραδείγματος, τὸ δὲ διότι, συνδεομένη οἶονεὶ ὀργανικῶς μετὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, πρὸς τῇ δι' αὐτῆς πνευματικῇ ἐξυψώσει τοῦ ἀτόμου, ἐνέχει καὶ βαθὺν κοινωνικὸν χαρακτῆρα ὡς πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀλληλέγγυος διαίτα τῶν μελῶν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας.

Ἡ νηστεία εἶνε πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἄσκησις εἰς στήριξιν τῆς ψυχικῆς υγείας διὰ τῆς αὐτοπειθαρχήσεως. Ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἔξοχὴν ἐμφαντικὴν ὑπόμνησιν, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶνε ζωὴ πνευματικῆς ἐλευθερίας, ἐκουσίας χειραφετήσεως ἀπὸ τῆς ὑλικῆς, τῆς σωματικῆς δεσποτείας καὶ ἐπιβολῆς τῆς ἡγεμονείας τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς σαρκός. Εἶνε ὑπόμνησις ὅτι τὸ σῶμα δὲν εἶνε ἰσότιμος σύντροφος τῆς ψυχῆς ἀξίων θεραπειῶν διαθρυπτικῆν τῶν ἐπιταγῶν του, ἀλλὰ, τὸναντίον, θεράπων ὀφείλων νὰ συμμορφῶται πρὸς τὰς κυριαρχικὰς ἐντολὰς τῆς ψυχῆς, ὑπηρετῆς τελῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ θεράπων οὗτος εἶνε δυσήμιος καὶ δυσπειθής, διὰ τοῦτο ἡ νηστεία δεῖται τῆς ἀπὸ τῆς προσευχῆς ἐνισχύσεως ἵνα, τελεσφόρως χαλιναγωγοῦσα τὰς ἐπαναστάσεις τῆς σαρκός, ἐπιτύχῃ τὴν ἀντίστασιν κατὰ τῆς δυνάμεως τῶν πειρασμῶν καὶ τὴν πειθάρχησιν αὐτῆς εἰς τοῦ πνεύματος τὰ κελεύσματα.

Ἄλλ' ἡ νηστεία δὲν εἶνε μόνον ἀτομικὴ ἄσκησις, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ διαίτα πρὸ παντὸς, δηλ. καὶ οὐσιωδῶς κοινωνικὸν καθήκον. Ἐφ' ὅσον οἱ χριστιανοὶ εἶνε τοιοῦτοι μόνον ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας,

ἥτις εἶνε τοῦ Χριστοῦ τὸ σῶμα, ἡ δὲ νηστεία ἀποτελεῖ τῆς Ἐκκλησίας κανόνα, ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι ὡς ἡ προσευχὴ, οὕτω καὶ ἡ νηστεία ἀποτελεῖ στοιχεῖον ὀργανικὸν καὶ καθολικὸν τῆς ὁμαδικῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, ἐκδήλωσιν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησιαστικότητος, φέρει δηλ. ἐκκλησιαστικὸν χαρακτῆρα. Ὡς τοιαύτη ἡ νηστεία, ἀποτελοῦσα σπουδαῖον συνεκτικὸν στοιχεῖον τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνικότητος, εἶνε διὰ τοῦτο καὶ ἔνδειξις τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομιμοφροσύνης, ἐκδήλωσις τῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀμεμψιμοίρου πειθαρχίας, ὡς ὑπακοῆς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του διὰ τῆς ἀπροφασίστου ὑποταγῆς εἰς τὸν κοινὸν τοῖς πᾶσι πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν αὐτῆς κανόνα.

Ἡ εἰς τὸν κανόνα τοῦτον συμπειθάρχησις τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένη πρὸς μίαν ἄλλην κοινωνικὴν αὐτῆς ἐκδήλωσιν, τὴν ἄσκησιν ἐλεημοσύνης. Εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν καὶ πάσχοντα μέλη, ὅπως δὲ συμβαίνει εἰς τὸ φυσικὸν σῶμα, οὕτω καὶ ὅταν πάσχη ἓν ἐξ αὐτῶν, «συμπάσχει πάντα τὰ μέλη», ἥτοι «τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι, ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι». Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶνε πρὸς ἀλληλα συνδεδεμένα διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης ὡς τοῦ κατ' ἔξοχὴν κανόνος τοῦ συνέχοντος τὸ ἐκκλησιαστικὸν σῶμα εἰς ἓν συμπαγὲς ὀργανικὸν σύνολον. Ἡ ἀγάπη κυκλοφορεῖ ὡς κοινὸς καὶ ἐνιαῖος χυμὸς εἰς πάντα τὰ κλίματα τῆς ἀμπέλου, εἰς πάντας τοὺς κλάδους τοῦ αὐτοῦ δένδρου. Ἡ διὰ τῆς κοινῆς δὲ νηστείας ἄσκησις τῆς κοινῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτοπειθαρχήσεως ἀποτελεῖ ἀναγκαίαν προπύνησιν εἰς τὸν ἐνστερνισμὸν τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, διαδηλουμένης διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐποιίας. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ Ἐκκλησία ὥρισε τὴν ἐπ' ἐκκλησίας ἀνάγνωσιν τῶν περι

τῆς ἐσχάτης κρίσεως καὶ περὶ τῆς ὀρθῆς νηστείας εὐαγγελικῶν περικοπῶν κατὰ τὰς πρώτας τῆς νηστείας ταύτης ἡμέρας.

Ἴδου διατί εἶνε βαρυσήμαντος ἢ κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας ἀρξαμένη περίοδος τῆς νηστείας, μετὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐλεημοσύνης συναποτελούσης τὸ τρίπτυχον τῆς ἐξιδιασμένης διαίτης τῶν προλασχαλείων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀγῶνων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΓΕΝΕΣΙΣ

Δ'. Τρίτη περίοδος τοῦ βίου τοῦ Ἀβραάμ.

Γενέσ. 17, 1-21, 34.

I. Ἐπιβεβαίωσις τῆς θείας «διαθήκης». Γενέσ. 17, 1-27. 1ον. Χαρακτηριστικὴ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀβραμ, στ. 1-8. α') Ἡλικία τοῦ Ἀβραμ κατὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός, στ. 1α. β') Συνστάσεις τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν πρὸς θεάρεστον βίον, στ. 1β-2. γ') Εὐχαριστήριος προᾶξις τοῦ Ἀβραμ, στ. 3. δ') Μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀβραμ εἰς Ἀβραάμ καὶ ἔννοια αὐτῆς, στ. 4-7. ε') Ἀνανέωσις προτέρας ὑποσχέσεως περὶ κατακτιήσεως τῆς Χαναάν, στ. 8. 2ον. Ἡ ἐντολὴ τῆς περιτομῆς, στ. 9-14. α') Μεταβατικὸν προοίμιον εἰς τὴν νέαν ἐντολήν, στ. 9. β') Ἡ περιτομὴ ὡς σημεῖον τῆς «διαθήκης», στ. 10-11. γ') Πρόσφατα ὑποκείμενα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς καὶ χρόνος περιτιμήσεως, στ. 12. δ') Χρόνος διαρκείας τῆς ἐντολῆς τῆς περιτομῆς, στ. 13. ε') Κυρώσεις θεῖαι διὰ τοὺς παραβάτας, στ. 14.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ. Ἡ ἐν στίχῳ 13 φράσις «εἰς διαθήκην αἰώνιον» ὑπονοεῖ τὸν μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ χρόνον.—Ἡ περιτομὴ δὲν ἦτο προᾶξις τις πρωτοφανῆς ἀλλὰ διὰ τὸν «ἐκλεκτὸν λαόν» του ὁ Θεὸς ἀνυψοῖ αὐτὴν εἰς ἱεροτελεστίαν. 3ον. Σημαντικὴ μεταβολὴ καὶ τοῦ ὀνόματος Σάρα εἰς Σάρρα, στ. 15-22. α') Ὑπόσχεσις τεκνοποιήσεως τῆς Σάρρας, στ. 15-16. β') Ἡ χαρὰ τοῦ Ἀβραάμ ἐπὶ τῇ εἰδήσει, στ. 17. γ') Παράκλησις τοῦ Ἀβραάμ ὑπὲρ τοῦ Ἰσμαήλ, στ. 18. δ') Ὑπεροχὴ τοῦ ἀπὸ Σάρρας υἱοῦ Ἰσαὰκ ὑπὲρ τὸν Ἰσμαήλ, στ. 19-21. ε') Τέλος τῆς συνομιλίας Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, στ. 22. 4ον. Ἡ περιτομὴ τοῦ Ἀβραάμ καὶ πάσης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, στ. 23-27. [Ἐπειδὴ ὁ Ἰσμαήλ περιτιμήθη εἰς ἡλικίαν δέκα τριῶν ἐτῶν, οἱ Μουσουλμάνοι καὶ σημερινὸν περιτέμνονται εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην].

II. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἀβραάμ: ἢ φιλοξενία. Γεν. 18, 1-33. 1ον. Ἡ ἀφιξις καὶ ὑποδοχὴ τῶν οὐρανίων ἐπισκεπτῶν, στ. 1-8. 2ον. Ἐπανάληψις τῆς ὑποσχέσεως περὶ τεκνοποιήσεως τῆς Σάρρας, στ. 9-15. 3ον. Πρόρρησις τῆς καταστροφῆς Σοδόμων καὶ Γομόρρας, στ. 16-33. α') Ὁ Ἀβραάμ

συμπροπέπει τοὺς ξένους του, στ. 16. β') Μονόλογος τοῦ Θεοῦ, ἐξαιρών τὴν πρὸς τὸν Θεὸν φιλίαν τοῦ Ἀβραάμ, στ. 17-19. γ') Τρομερὰ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ κατὰ τῆς Πενταπόλεως, στ. 20-21. δ') Ἀφιξις τῶν οὐρανίων ἐπισκεπτῶν εἰς Σοδομα, στ. 22. ε') Θαναασία ἐν πυρρῆσι καὶ οἰκειότητι διὰ προσευχῆς μεσολάβησις τοῦ Ἀβραάμ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς Πενταπόλεως, στ. 23-32. στ') Ἀναχώρησις τῶν ἐπισκεπτῶν ἐπιστροφή Ἀβραάμ εἰς τὸν οἶκόν του, στ. 33. III. Καταστροφὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας. Γεν. 19, 1-38. 1ον. Τὸ αἶσχος τῶν Σοδομιτῶν, στ. 1-14. α') Ἀφιξις τῶν δύο ἀγγέλων εἰς Σοδομα, στ. 1α. β') Ἡ δεξιῶσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Λώτ, στ. 1β-3. γ') Εἶδεχθῆς σκηνὴ διαγωγῆς τῶν Σοδομιτῶν, στ. 4-9. δ') Οἱ ἄγγελοι ἀμύνονται καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ Λώτ, στ. 10-11. ε') Μάταιαι προσπάθειαι ὅπως σωθῶσι καὶ οἱ γαμβροὶ τοῦ Λώτ, στ. 12-14. 2ον. Ἡ θεία τιμωρία, στ. 15-29. α') Πῶς διεσώθη ὁ Λώτ ἀπὸ τὴν τρομερὰν καταστροφὴν, στ. 15-23. β') Ἡ τρομερὰ καταστροφὴ τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων, στ. 24-25. γ') Τὸ πάθημα τῆς γυναικὸς τοῦ Λώτ, στ. 26. δ') Ἀναφορὰ τῆς σωτηρίας τοῦ Λώτ εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ Ἀβραάμ, στ. 27-29. 3ον. Καταγωγὴ τῶν Μωαβιτῶν καὶ τῶν Ἀμμωνιτῶν, στ. 30-38. IV. Ὁ Ἀβραάμ εἰς Γέραρα. Γενέσ. 20, 1-21, 34. 1ον. Καὶ ἀπαξ ἔτι ὁ Θεὸς ὑπερασπίσει τὴν τιμὴν τῆς Σάρρας, Γεν. 20, στ. 1-18. Πρβλ. Γεν. 12-13. α') Μετοίκησις τοῦ Ἀβραάμ εἰς Γέραρα, στ. 1. β') Ἐπεισόδιον βασιλέως Ἀβιμέλεχ καὶ Σάρρας, στ. 2-16. γ') Διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Ἀβραάμ ἀπαλλάσσεται τῆς τιμωρίας ὁ οἶκος Ἀβιμέλεχ, στ. 17-18. 2ον. Γέννησις τοῦ Ἰσαὰκ. Γενέσ. 21, 1-8. α') Γέννησις ὀνομασία, περιτομὴ τοῦ Ἰσαὰκ, στ. 1-4. β') Ἡ χαρὰ τῆς Σάρρας καὶ ὁ θαυμασμὸς αὐτῆς ἐπὶ τῇ θεῖᾳ παντοδυναμίᾳ, στ. 5-7. γ') Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Ἰσαὰκ, στ. 8. 3ον. Ἐξῶσις τῆς Ἀγαρ καὶ τοῦ Ἰσμαήλ, στ. 9-21. α') Ἡ περὶ ἀποπομπῆς αἵτησις τῆς Σάρρας, στ. 10-12. β') Ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ Ἰσμαήλ, στ. 13. γ') Ἀποπομπὴ καὶ περιπλάνησις τῆς Ἀγαρ, στ. 14. δ') Ἡ θεία βήθεια πρὸς αὐτὴν, στ. 17-19. ε') Δεπτομέρειαι περὶ τοῦ παιτέρου βίου τοῦ Ἰσμαήλ, στ. 20-21. 4ον. Συνθήκη μετὰ τῶν Ἀβραάμ καὶ Ἀβιμέλεχ, στ. 22-34. α') Ἡ σύναψις τῆς συνθήκης, στ. 27-32. γ') Ὀλίγαι λέξεις περὶ ἐκατέρου τῶν συνθηκολογησάντων, στ. 32β-34.

E. I. K.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Matthew, Mark and Luke» ἐξεδόθη ἐπ' ἐσχάτων σύγγραμμα τοῦ ἀποθανόντος Dom John Charman μετὰ εἰσαγωγῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. John M. T. Barton, πραγματευόμενον περὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως τῶν συνοπτικῶν Εὐαγγελίων. Ἡ σπουδακότης τοῦ ἔργου τούτου ἐγκρίνεται ἐν τούτῳ, ὅτι ἀνατρέπει τὴν κρατοῦσαν ἐκδοχὴν τοῦ λεγομένου «συνοπτικοῦ προβλήματος» διὰ τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ὁ μὲν Μάρκος ἐξαγτάται ἐκ τοῦ Ματθαίου, ὁ δὲ Λουκᾶς ἐξ ἀμφοτέρων. Κατὰ τὴν

κοινῶς ἐν τῷ ἐπιστήμῃ τῆς Κ. Δ. παραδεδομένην ὑπόθεσιν, α) τὰ πρῶτα τρία Εὐαγγέλια ἐγράφησαν ἀρχικῶς ἑλληνιστὶ καθ' ὃ κείμενον κατέχομεν σήμερον· β) πρῶτον ἐγράφη τὸ κατὰ Μάρκον, ὅπερ εἶτα ἐχρησιμοποιήθη ὡς «πηγὴ» διὰ τὴν συγγραφὴν τῶν δύο ἄλλων Εὐαγγελίων· γ) τὸ δεύτερον—μετὰ τὸν Μάρκον—πρωτότυπον Εὐαγγέλιον οὔτε τὸ τοῦ Ματθαίου ἦτο, οὔτε τὸ τοῦ Λουκᾶ, ἀλλ' ἄλλο, τὸ ὁποῖον σημειοῦται συμβατικῶς ὡς «Q», μὴ χρησιμοποιηθὲν μὲν ὑπὸ τοῦ Μάρκου, ἀλλὰ χρησιμεῦσαν ὡς ἡ πηγὴ (Q[uelle]) τοῦ πλείστου τῆς ὕλης, ἣτις εἶνε μὲν κοινὴ εἰς τὰ λοιπὰ δύο Εὐαγγέλια, λείπει ὅμως ἐκ τοῦ Μάρκου. Καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπ' ὄψιν ἔργου, δημοσιευθέντος μετὰ τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του, προπολεμικῶς ἠσπάζετο τὴν λύσιν ταύτην τοῦ συνοπτικοῦ προβλήματος, ἦτοι τὴν ὑπόθεσιν τῶν δύο ἀρχικῶν πηγῶν· διὰ τοῦ ἔργου του ὅμως τοῦτου ἐκθέτει τὰ ἐπιχειρήματα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων εὐρέθη ἠναγκασμένος νὰ δεχθῆ ἡ πρώτη, ὅτι ὁ Ματθαῖος εἶνε μεταφραστὴς ἐκ σημιτικοῦ πρωτοτύπου· δεύτερον, ὅτι ὁ Μάρκος ἐξαριτάται ἐκ τοῦ Ματθαίου καὶ τρίτον, ὅτι ὁ Λουκᾶς ἐξαριτάται ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Μάρκου—καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ «Q», ὅπερ χαρακτηρίζεται ὡς μῦθον—καὶ τοῦ Ματθαίου.

Ἡ ἀνατροπὴ αὕτη τῆς μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν πλείστων ἐκ τῶν κριτικῶν παραδεδομένης ὑπόθεσεως τῶν δύο πηγῶν ἐν τῷ συνοπτικῷ προβλήματι εἶνε ἀξία πολλῆς προσοχῆς τοῦτο μὲν διότι ἐπικυροῖ τὴν εὐαγγελικὴν παράδοσιν, τοῦτο δὲ διότι ὁ John Charman ὑπῆρξεν εἰδικώτατος εἰς τὰ ζητήματα τῶν Εὐαγγελίων, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ πολυάριθμοι θαυμάσια πραγματεῖαι του, αἱ δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ ἀγγλικῷ «Journal of Theological Studies» (1900-1914) καὶ ἐν ἄλλοις περιοδικοῖς, ὡς καὶ ἡ περὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ δ' Εὐαγγελίου μνηογραφία του «John the Presbyter»,—ἔργα, ἀίνα ἐξησφάλισαν εἰς αὐτὸν ἦν διεθνῆ φήμην εἶχον ἀποκτήσει οἱ σύγχρονοι του Harnack, Zahn, Lagrange, Sanday, Turner, Streeter. Εἶνε λοιπὸν λίαν σπουδαῖον τὸ πόρισμα, εἰς ὃ κατέληξαν αἱ ἔρευναι τοῦ συγγραφέως, ὡς ἐπικυροῦν καὶ δικαιοῦν τὴν παράδοσιν, ἣτις ἔθηκε τὸν Ματθαῖον εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ ὄχι εἰς τὸ τέλος—ὡς τὸ ἠθέλησεν ἡ γνωστὴ ὑπόθεσις τοῦ συνοπτικοῦ προβλήματος—τῆς συνοπτικῆς «ἐξελίξεως». Εἶνε δὲ ἀξίον σημειώσεως ὅτι καὶ ὁ ἤδη ἀποθανὼν διαπρεπὴς ἀμερικανὸς καθηγ. J. H. Ropes εἶχεν ἐκφράσει ἐν τοῖς μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκδοθεῖσι μαθήμασί του «περὶ τῶν συνοπτικῶν Εὐαγγελίων» (Lectures on the Synoptic Gospels) σοβαρὰς ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν περὶ τοῦ «Q» ὑπόθεσιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπ' ἴσης ἔσοχος κριτικὸς τῆς Κ. Δ. ἀμερικανὸς καθηγ. Bacon ἐν διατριβῇ του ἐδέχθη ὅτι τὸ γνωστὸν ἀπόσπασμα τοῦ Παπίου ὁμιλεῖ οὐχὶ περὶ τοῦ «Q», ὡς τινες ἀποδέχονται, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ματθαίου. Ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ Charman εἰς τὸ αὐτὸ κατ' οὐσίαν πόρισμα εἶχε καταλήξει ὁ G. Jameson ἐν τῇ μικρῇ, ἀλλὰ λίαν σπουδαίᾳ μελέτῃ του περὶ τῆς προελεύσεως τῶν συνοπτικῶν Εὐαγγελίων (The origin of the Synoptic Gospels, 1922).

Δὲν θὰ ἦτο τολμηρὸν ἂν ἐλέγετο ὅτι ἡ ἐκ τοῦ πορίσματος ἰδίᾳ τῆς ἐρένης τοῦ Charman ἀνατροπὴ τῆς θέσεως τοῦ συνοπτικοῦ προβλήματος δημιουργεῖ εἰς τὰς σπουδὰς τῶν Εὐαγγελίων νέαν ἐποχὴν ἐπανοδηγοῦσαν πρὸς τὴν παράδοσιν διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ὁδοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΟΞΦΟΡΔΗΣ ΚΑΙ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

Ἐκθεσις Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου, Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἀντιπροσωπεύσαντος τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐν τοῖς Συνεδρίοις Ὁξφόρδης καὶ Ἐδιμβούργου κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1937.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1η Δεκεμβρίου 1937

Πρὸς τὴν Σ. Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Σ. ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργεῖον.

Μακαριώτατε, Κύριε Ὑπουργέ.

Σεπτῇ ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀδείξ δὲ καὶ δαπάναις τοῦ ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργείου, μετασχὼν εἰς τὰ παγκόσμια ἐκκλησιαστικὰ συνέδρια τῆς Ὁξφόρδης (12-26 Ἰουλίου ἐ. ἔ.) καὶ τοῦ Ἐδιμβούργου (3-18 Ἀυγούστου ἐ. ἔ.), λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσω ᾧδε τὰ τῆς συμμετοχῆς μου ταύτης, ὡς καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς ἰδιαιτέρας μου ἐντυπώσεις.

Ἐν πρώτοις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ συνέδριον τῆς Ὁξφόρδης. Τὸ συνέδριον τοῦτο, ἀποτελοῦν τὸ δεύτερον παγκόσμιον ἐκκλησιαστικὸν συνέδριον τῆς οἰκουμενικῆς ὁργανώσεως «τοῦ Προπτικῶν Χριστιανισμοῦ» (Life and Work), εἶχε προπαρασκευασθῆ ἐπὶ τριετίαν ὅλην ὑπὸ τοῦ ἐν Γενεύῃ ἐδρεύοντος «Γραφείου ἐρευνῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ συμβουλίου» τῆς Ὁργανώσεως ταύτης, ἣς προπαρασκευῆς, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ εἰρημένου Γραφείου, εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συμμετάσχω εὐθύς ἐξ ὑπαρχῆς διὰ τῆς ἐνταῦθα συγκροτήσεως κύκλου ἐξ εἰδικῶν ἐπιστημόνων πρὸς μελέτην τῶν θεμάτων τοῦ συνεδρίου, διὰ τῆς συμμετοχῆς μου εἰς τὰ εἰδικὰ προπαρασκευαστικὰ συνέδρια ἐν Χερτσεγνόβι (1935) καὶ Νοβισάδ τῆς Γιουγκοσλαβίας (1936) καὶ διὰ τῆς εἰς τὸ εἰρημένον Γραφεῖον ἀποστολῆς τριῶν εἰσηγήσεών μου ἐπὶ θεμάτων τοῦ συνεδρίου.

Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο παρευρέθησαν περὶ τὰ 900 μέλη, ἐξ ὧν πλέον τῶν 500 ἦσαν ἀντιπρόσωποι προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν καὶ παραφυσάδων καὶ ὀρθοδόξων καὶ παλαιοκαθολικῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ δὲ Ῥωμαϊκὴ ἐκκλησία, καίπερ προσκληθεῖσα, δὲν συμμετέσχε οὐδὲ τοῦ συνεδρίου τούτου, κατόπιν μάλιστα τῆς ἐν ἔτει 1928 ἐκδοθείσης Παπικῆς ἐγκυκλίου Mortalium animum, δι' ἣς ἀπηγορεύετο εἰς τὸν ὁμοιοκαθολικὸν κόσμον ἢ εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν συμμετοχῆ. Ἰδιαιτέρως αἰσθητὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπουσία ἀντιπροσώπων τῆς ἐν Γερμανίᾳ Εὐαγγελικῆς

λεγόμενης ἐκκλησίας, ὀφειλομένη εἰς τὰς γνωστὰς προστριβὰς μεταξὺ ἐκκλησίας καὶ κράτους ἐν τῇ εἰρημένῃ χώρῃ. Ἐκ δὲ τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἀντιπροσωπεύθησαν δι' ἰδίων ἀντιπροσώπων, πρὸς τῇ ἡμετέρῃ ἐκκλησίᾳ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς καὶ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Σερβίας καὶ Ῥουμανίας, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐν τῇ ἔξορίᾳ Ῥωσικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ τῆς Πόλωνας, ἡ τῆς Λατίας καὶ ἡ τῆς Βουλγαρίας. Τὸ δὲ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀντιπροσωπεύθησαν διὰ τοῦ πρώτου ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ.

Τὸ κύριον θέμα τοῦ συνεδρίου τῆς Ὁξφόρδης ἦτο τὸ ἐν τῇ Χριστιανῶσυνῃ φλέγον σήμερον πρόβλημα «Ἐκκλησία, Κράτος καὶ Ἔθνος», ὅπερ διηκδέθη εἰς 6 μερικώτερα ζητήματα κατανεμηθέντα εἰς 6 τμήματα, εἰς ἃ κατεμήθη ἡ ὀλομέλεια τοῦ Συνεδρίου. Τὰ ζητήματα ταῦτα ἦσαν τὰ ἑξῆς: α) Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος, β) Ἐκκλησία καὶ Κράτος, γ) καὶ δ) Ἐκκλησία, Ἔθνος καὶ Κράτος ἐν σχέσει πρὸς τὰ οικονομικὰ προβλήματα καὶ τὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν, ε) Ἐκκλησία καὶ διεθνεῖς σχέσεις καὶ ς) Χριστιανισμὸς καὶ πόλεμος. Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπείας ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ διευθυντὴς τῶν συζητήσεων ἐξελέγη ὁ γνωστὸς ἱεραπόστολος John Mott. Τοῦ δὲ συνεδρίου καθόλου προήδρευσαν ἐναλλὰξ οἱ πρόεδροι τῶν τμημάτων τοῦ «Οἰκουμενικοῦ συμβουλίου» τῆς ὀργανώσεως τοῦ «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Σ. Μητροπολίτης Θυατείρων. Καὶ τὰς μὲν δύο πρώτας ἡμέρας τοῦ συνεδρίου συνήχθητο ἡ ὀλομέλεια αὐτοῦ, ὅπως μετὰ τὴν πανηγυρικὴν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἐναρξῆν ἀκροασθῆ τῶν ὁμιλιῶν διαφόρων προκαταβολικῶς ὀρισθέντων ὀητόρων, ἀναφερομένων εἰς τὸ γενικὸν θέμα καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ συνεδρίου. Ἀπὸ δὲ τῆς γ' ἡμέρας ἤρξατο ἡ κατὰ τμήματα ἐργασία αὐτοῦ, καθ' ἣν, κατόπιν διονυχιστικῶν συζητήσεων, προπαρασκευάσθησαν τὰ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ὀλομελείας τοῦ συνεδρίου κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας ὑπεβλήθηνα ἐπὶ μέρους ψηφίσματα αὐτοῦ. Ὡς βάσις τῆς ἐργασίας ταύτης ἐχρησίσμεσαν ἐντυποὶ εἰσηγήσεις, ἐν αἷς εἶχον ἀποκρυσταλλωθῆ τὰ συμπεράσματα τῶν ἀπὸ τριετίας ἀποσταλεισῶν πρὸς τὸ μνημονευθὲν «Γραφεῖον ἐρευνῶν» ἐν Γενεύῃ ἀνακοινώσεων πολυκρίθμων ἐξ ὄλου τοῦ κόσμου συνεργατῶν.

Ἡ ὀρθόδοξος ἀντιπροσωπεῖα καθόλου, παρὰ τὸ δυσαναλόγως πρὸς τὸν ὀριθμὸν τῶν ἄλλων συνέδρων ὀλιγομελὲς αὐτῆς, ἔπροξενε πᾶν τὸ ἐφ' ἑαυτῇ, ἵνα ἀναπτύξῃ καὶ καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν ὀρθόδοξον περὶ τῶν ἐπιμάχων ζητημάτων ἀντίληψιν, ἡ δὲ συμμετοχὴ αὐτῆς εἰς τὰς συζητήσεις παρηκολουθεῖτο μετὰ πολλῆς συμπαθείας καὶ προσοχῆς ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου. Ἰδιαιτέρως δ' ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεῖα οὐ μόνον εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν εἶχε λάβῃ ἐνεργὸν μέρος, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς γραπτῶν εἰσηγήσεων ἐπὶ θεμάτων τοῦ συνεδρίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς

1. Ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ὁ μὲν συνάδελφός μου κ.

συζητήσεις ἐλοβε πολλάκις τὸν λόγον πρὸς διατύπωσιν τῆς ὀρθοδόξου ἐκδοχῆς, ὁ δὲ πρόεδρος αὐτῆς, ὁ Σ. Μητροπολίτης Θυατείρων, ὅστις καὶ ἀνελλιπῶς μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τοῦ Continuation Committee καὶ ἐπὶ δύο περιόδους διετέλεσε πρόεδρος αὐτῆς, ἠξιώθη τῆς τιμῆς νὰ προεδρεύσῃ δις τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ συνεδρίου. Ἐκ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἐν λόγῳ ἀντιπροσωπείας, ὁ μὲν κ. Ἀλβιζάτος μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τοῦ β' τμήματος, ἡμεῖς δὲ τοῦ α', δηλαδὴ τοῦ ἀσχοληθέντος περὶ τὸ ζήτημα «Ἐκκλησία καὶ ἔθνος», ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπανειλημμένως ἐλάβομεν τὸν λόγον καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπετύχραμεν, ἵνα ἡ ὀρθόδοξος ὀμάς ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τῇ συντακτικῇ τοῦ τμήματος ἐπιτροπείᾳ διὰ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιμανδρίτου κ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, τελέου τῆς Ἀγγλικῆς κατόχου.

Πρὸς τοῖς εἰρημένους ψηφίσμασιν, αἵτινα, περιέχοντα τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου καὶ οἰονεὶ τὴν κοινὴν αὐτοῦ γνώμην ἐπὶ πάντων τῶν εἰρημένων θεμάτων διερμηνεύοντα, θέλουσιν ἐν καιρῷ ὑπεβληθῆ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν μετασχοουσῶν τοῦ συνεδρίου ἐκκλησιῶν, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς ὀλομελείας αὐτοῦ κατὰ μεγάλην πλειοψηφίαν καὶ διάγγελμα, ἐν ᾧ ἐξεφράζετο ἡ συμπάθεια πρὸς τε τὰς ἐν Γερμανίᾳ τὸν καιρὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἀγωνιζομένους ἀδελφοὺς καὶ πρὸς τὴν Αἰθιοπικὴν ἐκκλησίαν, ἔτι δὲ καὶ ψήφισμα ὑπὲρ τῆς ἐπίσκεψος τῶν δύο παγκοσμίων ὀργανώσεων «Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ «Πίστews καὶ διοικήσεως». Πρὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ τελευταίου τούτου ψηφίσματος ἀνεγνώσθη ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας τοῦ συνεδρίου δῆλωσις τοῦ προέδρου τῆς ὀλης ὀρθοδόξου ὀμάδος Σ. Μητροπολίτου Θυατείρων, καθ' ἣν ἡ ὀριστικὴ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος ἀπόφασις τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ κόσμου ἐπαφίεται εἰς τὰς ἀρχὲς τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Ἐνταῦθα ὀφείλω νὰ μὴ παραλίπω τὴν μνησίαν ἐντυπώσεως οὐχὶ εὐαρέστου, ἣν ἐνεποίησαν οὐ μόνον εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀγγλικανοὺς ἔτι ἀντιπροσώπους (μάλιστα ἐκ τῶν καθολικιστῶν) ἡ τελεσθεῖσα ἐν Ὁξφόρδῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ συνεδρίου συγκορηπιστικὴ λειτουργία, καθ' ἣν ἐκλήθησαν νὰ κοινωνήσωσιν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ποτηρίου πάντες οἱ βεβαπτισμένοι, ἀδιακρίτως δογματικῆς ἀποχωρέσεως, ἐφ' ἣν πράξει διεμαρτυρήθημεν ἀνεπισήμως ὀρθόδοξοι καὶ Ἀγγλικανοὶ τινες καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς διαμαρτυρίας ταύτης θὰ ἠδύνατο νὰ λογισθῇ μὴ ἐπανάληψις τοῦ πράγματος ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Ἐδιμβούργου.

Ἀλβιζάτος εἶχεν ἀποστείλει ἐν καιρῷ εἰσηγήσιν περὶ «ἐκκλησίας, κράτους καὶ ἔθνους» ἐξ ἐπίψεως ὀρθοδόξου, ὁ δὲ ὑποφαινόμενος εἶχε στείλει τρεῖς εἰσηγήσεις, ὧν δύο μὲν ἀνεφέροντο εἰς τὸ θέμα «Ἐκκλησία, κράτος καὶ ἔθνος» ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀπὸ ὀρθοδόξου θεολογικῆς ἐπίψεως, ἡ δὲ τρίτη ἐπραγματεύετο τὸ θέμα «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἱστορία». Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἐργασιῶν ἡ μὲν πρώτη ἐδημοσιεύθη ἡ ἡ γερμανιστὴ ἐν τῇ Internationale Kirchliche Zeitschrift (1936 σελ. 65-74) καὶ ἑλληνιστὴ ἐν τῇ «Ἀνακλάσει» τῇ 1936, αἱ δὲ λοιπαὶ δύο θέλουσιν ἐπίσης δημοσιευθῆ ἐν καιρῷ εὐθέτω.

Τοσαῦτα περὶ τοῦ συνεδρίου τῆς Ὁξφόρδης.

Μετὰ δὲ τὴν λήξιν τοῦ συνεδρίου τούτου μετέβημεν εἰς Λονδίνον, ἔνθα μετὰ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων ἐτύχομεν ἰκανῶν περιποιήσεων ἐκ μέρους Ἀγγλικανικῶν κύκλων, παρατεθέντων πρὸς τιμὴν ἡμῶν καὶ ἄλλων ξένων δύο ἐπισήμων γεγραμμάτων καὶ δὴ τῇ μὲν 28 Ἰουλίου ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ συμβουλίου τοῦ Sion College, τῇ δὲ 29 τοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Anglican and Eastern Churches Association. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 29 Ἰουλίου μετέσχον μετὰ τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ συνεδρίου τῆς δεξιῶσεως παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Καντωαρίας, ὅστις παρουσιασθέντα εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Θυατείρων μὲ ἠρώτησε μετὰ πολλοῦ διαφέροντος περὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ δὲ τῆς 30—31 Ἰουλίου προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Γ. Γραμματέως τῆς «Παγκοσμίου ὁμοσπονδίας Χριστιανῶν σπουδαστῶν» (World's Student Christian Federation), μετέσχον τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐκτελεστικοῦ συμβουλίου αὐτοῦ ἐν Farnham Castle, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἐξέθηκα τὰ τῆς ἐν Ἀθήναις χριστιανικῆς κινήσεως φοιτητῶν.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ ἐν Ἐδιμβούργῳ τῆς Σκωτίας, τὸ ἀπὸ 3—18 π. Αὐγούστου συνελθὸν παγκόσμιον ἐκκλησιαστικὸν συνέδιον «Πίστεις καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως» (Faith and Order), ἔχομεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἑξῆς.

Τοῦ συνεδρίου τούτου, οὗ πρόεδρος ἐξελέγη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης Dr Temple καὶ εἷς τῶν ἀντιπροέδρων ἐγένετο ὁ Σ. Μητροπολίτης Θυατείρων, συμμετέσχον 414 ἀντιπρόσωποι 122 ἐκκλησιῶν προσερχόμενοι ἐκ 43 διαφόρων τοῦ κόσμου χωρῶν. Ἡ μὲν μεγίστη πλειονοψηφία αὐτοῦ ἀπηρτίζετο ἐξ ἀντιπροσώπων προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν παραφράδων, ἀσθενῆ δὲ μόνον μειονοψίαν ἀπετέλουν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν παλαιοκαθολικῶν καὶ τῶν μονοφυσικῶν καὶ ἄλλων μὴ ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὡς καὶ οἱ τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος, Πολωνίας, Ἀλβανίας, Λαβίας καὶ Βουλγαρίας καὶ τῶν ἐν ἑξῆσι Ῥώσων. Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολίμων καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀντιπροσωπεύοντο διὰ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Θυατείρων, αἱ δὲ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαὶ δὲν ἀντιπροσωπεύοντο οὐδαμῶς. Καὶ ἐνταῦθα ὅμως ἰσχύει ὅτι εἴπομεν περὶ τοῦ συνεδρίου τῆς Ὁξφόρδης. Ἡ ὀρθόδοξος δηλ. ἀντιπροσωπεία, πρὸς τὴν μεγάλην δυσαναλογίαν τῆς ποσοτικῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν συνθλιπτικὴν πλειονοψηφίαν τῶν διαμαρτυρουμένων ἀντιπροσώπων, καὶ δὴ καὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν συνοχῆς, προσεπάθει πᾶσα δύναμις κατὰ τε τὰς ἐπι μέρους ἐν τοῖς τμήμασι καὶ τὰς ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει συζητήσεις καὶ ὑποτιθέτω τὰς ὀρθοδόξους ἀντιλήψεις καὶ καθόλου εἰτεῖν ἐφρόντισε νὰ κρατήτῃ ὅσον ἡ δύναμις ὑψηλὰ τὸ γόητρον τῆς γεγραμῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ δέον.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησία καὶ Σχολεῖον» ἡ «Ἐστία» ἐξετάζουσα τὸ εἶδος τῆς ἀποστολῆς ἐκατέρου τῶν θεμελιωδῶν τούτων παραγόντων τῆς ζωῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πολὺ ὀρθῶς τονίζει ὅτι εἰς τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις πρωταρχικὴν πάντοτε θέσιν κατεῖχεν ἡ θρησκευτικὴ παράδοσις, ἥτις ἐκπροσωπομένη ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας συνεκράτει τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει καὶ τῇ ἐξ αὐτῆς ἐκπορευομένῃ ὑψηλῇ ἠθικῇ. Ἐντεῦθεν συνάγεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον πρέπει ἐνισχυόμενα εἰς τὴν σπουδαίαν παράλληλον ἀποστολήν των νὰ συνεργάζωνται ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, τὸ μὲν δεύτερον παρασκευάζον τὰς παιδικὰς ψυχὰς πρὸς καλλιτέραν κατανόησιν τῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς δὲ πρώτης προσφερούσης εἰς τὴν ὅλην ἐκπαίδευσιν τὴν ἀνωτέραν ἠθικὴν τῆς δικαιοσύνης μετὰ τῆς εἰλικρινοῦς ψυχικῆς συγκινήσεως. Ἰνα ὅμως καταστῇ πραγματικὴ καὶ καρποφόρος ἡ συνεργασία αὕτη ἀπαιτοῦνται δύο τινά: πρῶτον, οἱ διδάσκοντες ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα νὰ ἦνε γνήσιαί θρησκευτικαὶ φύσεις, διψῶσαι εἰλικρινῶς καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ χριστιανικοῦ νὰ ριζώσουν εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς τὴν ἰδικὴν των βαθεῖαν πίστιν καὶ, δεύτερον, νὰ μὴ περιορίζηται ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπαφὴ εἰς μόνον τὸν μαθητικὸν ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ νὰ οργανωθῶν τακτικὰ καὶ συστηματικὰ ἐντὸς τῶν ταῶν κηρύγματα πρὸς τοὺς παῖδας ὑπὸ κληρικῶν ἱεροκηρῶν ἀγαπόντων τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ἐμβαθύνοντων εἰς τὰς ψυχικὰς των ἀνάγκας. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶνε ζήτημα τοῦ διδασκαλείου, περὶ δὲ τοῦ δευτέρου πάντως θὰ μεριμνήσῃ ὁ νεοσύστατος ὀργανισμὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Τὰ ὄψωνια.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς τρομερᾶς ἐν Μόσχῃ δικαστικῆς σκηνοθεσίας σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης κατέχεται ὑπὸ φόβου ἐκ τῶν ἐν τῷ σοβιετικῷ στρατοδικεῖῳ ἐκτυλισσομένων. Εἴτε ἀληθῆ εἴτε ψευδῆ εἶνε τὰ ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων «ὁμολογούμενα» πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν κακοεργήματα, ἐν ἐκ τῶν δύο συνάγεται: ἢ ὅτι πάντες οἱ κατηγορούμενοι ἐπιτελεῖς τοῦ ρωσικοῦ σοβιετισμοῦ ἦσαν οἱ ἀποτροπαιότεροι τῶν ἐγκληματιῶν, ἢ τοιοῦτοι εἶνε οἱ σήμερον αὐτοὺς δικάζοντες. Τῇ ἀληθείᾳ ὅμως ὁ κόσμος δὲν εὐρίσκειται πρὸ τοιούτου διλήμματος, διότι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἰς τὴν αὐτὴν σπεῖραν ἀνήκουν καὶ πάντας ἀναμένει ἡ αὐτὴ τύχη. Καὶ ἡ τύχη αὐτὴ εἶνε τὸ αἷμα τῶν ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον θᾶτον ἢ βράδιον πίπτει ἐπὶ τὰς κεφαλὰς πάντων τῶν καταδυναστευομένων ἑνα λαὸν ἄξιον καλλιτέρας τύχης. Τὸ ἐγκλημα ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὴν τιμωρίαν, ἢ ὅποια εἶνε τὸ ἀπαράτητον τῆς ἀμαρτίας ὄψωνιον. Ἄς εὐχρηθῶμεν ἢ αὐτοεξόντωσις αὕτη τῶν πρωτοφανῶν ἐγκληματιῶν νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ὀριστικὴν κάθαρσιν τοῦ σοβιετικοῦ ἄγους, σημειοῦσα τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους.

τὸ κήρυγμα καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καθόλου δρασίαν, ἐνὸς πρῶτον ἑταίρου πτυχιούχου τῆς Ρ.ζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἢ τοῦλάχιστον πεντατάξιου Ἰσρατικῆς Σχολῆς ἢ Γυμνασίου, ἐνὸς πρῶτον λαμβανομένου κατὰ σειράν καὶ ἐκ περιτροπῆς ἀπὸ τῶν ἐφημερίων πασῶν τῶν ἐνοριῶν τῆς νήσου Τήνου ἐπὶ ἐτησίᾳ θηταίᾳ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ἕως 31 Μαρτίου ἐκάστου ἔτους· καὶ δύο διακόγων.

Ἀπαντᾶς τοὺς ἀνωτέρω κληρικούς διορίζει καὶ παύει ὁ Μητροπολίτης, τῇ προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος. Ὁ Πρωθιερεὺς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ προσλαμβάνεται ἐπὶ μισθῷ δραχμῶν 4.800 μηνιαίως, προϊσταται τῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τελουμένων ἱεροτελεσιῶν, ἔχει ὑπὸ τὰς ἀμέσους αὐτοῦ διαταγὰς τὸ λοιπὸν κληρικὸν προσωπικὸν τοῦ Ναοῦ. Οἱ πρῶτον καὶ οἱ διάκονοι ἔχουσι τὸν μισθὸν τῶν προσόντων αὐτῶν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐνοριακοῦ Νόμου.

Ἄρθρον 3ον.— Ἄρα τῇ δημοσιεύσει τοῦ παρόντος νόμου καταργοῦνται ἅπαντα ἰα εἰδικὰ ταμεῖα τοῦ Ἱ. Ἰδρύματος, τῆς περιουσίας αὐτῶν περιεχομένης εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον τοῦ Ἱ. Ἰδρύματος.

Ἐπιτρέπεται, ὅπως διατεθῶσιν ἐκ τοῦ γενικοῦ ταμεῖου τοῦ Ἰδρύματος πρὸςδοσις αὐτοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοκοχρεωλυτικῶν δανείων συναφθσομένων ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Κράτους, χορηγομένην δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐξῆς ἔργων.

- α) Τοῦ λιμένος τῆς πόλεως Τήνου μόνου.
- β) Τῶν δικτύων ὑδροσυστάσεως καὶ ὑδρονομῆς τῆς πόλεως.
- γ) Ὑποστεγῶν ἐπαρκῶν, ὅπως περιλάβωσιν ὅλους τοὺς προσκυνητὰς εἰς ἔκτασιν πᾶσι τοῦ Ναοῦ, δυναμένην ν' ἀπαλλοτριωθῇ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Ἄρθρον 4ον.— Ἐκ τῶν προσόδων τοῦ Ἱ. Ἰδρύματος διατίθενται ὡςαύτως:

- α) Δραχμαὶ ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες (120.000) ἐτησίως ἐπιχορηγήσεις εἰς τὸ Λαϊκὸν συστάειον Τήνου.
- β) Δραχμαὶ τριάκοντα χιλιάδες (30.000) ἐτησίως εἰς τὸν Βεσφικὸν Σταθμὸν Τήνου.
- γ) Δραχμαὶ Δέκα χιλιάδες (10.000) ἐτησίως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν διὰ τὴν βράβεισιν ὑπ' αὐτῆς τοῦ καλύτερου θεολογικοῦ ἔργου.

Ἄρθρον 5ον.— Βοηθήματα χορηγοῦνται:

- α) Μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐτησίως εἰς ἀπόρους μαθητὰς τῶν σχολείων Τήνου διὰ διδασκτρα καὶ βιβλία.
- β) Μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐτησίως εἰς ἀπόρους φαρμακικούς.
- γ) Μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐτησίως διὰ φάρμακα ἀτόρων ἀσθενῶν.

- δ) Μέχρι δραχμῶν 30.000 ἐτησίως δι' ἀπόρους οἰκογενεῖας ἀποβωσάντων ἱερέων.
- ε) Μέχρι δραχμῶν 10.000 ἐτησίως δι' εἰσιτήρια ἀπόρων καὶ στ) Μέχρι 50.000 ἐτησίως εἰς ἀπόρους γέροντας ἢ γραιῖας ἢ ἀναπήρους ἢ ἀνιάτους, ἀσθενεῖς, ἀποδεδειγμένως ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν.

Ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ παύσεως τῶν ὑπευθύνων μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ἀπολύσεως τῶν ὑπευθύνων ὑπαλλήλων τοῦ Ἱ. Ἰδρύματος διανομῇ βζητημάτων εἰς τοὺς ἱκανοὺς πρὸς ἐργασίαν ἔστω καὶ ἀπόρους.

Τὸ Ἱερόν Ἰδρυμα δύναται νὰ περιβάλῃ αὐτοῦς, ἀλλ' ἐπὶ ἀντιπαροχῇ πρὸς αὐτὸ καὶ τὴν νήσον ἐργασίας, ἢτοι ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐναντι δεδουλεωμένης ἐργασίας.

Πρὸς τοῦτο διατίθεται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς πίστωσις ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν χιλιάδων (100.000) μέχρι τριακοσίων χιλιάδων (300.000) ἐτησίως, ὑποχρεωτικῶς ἀναγραφομένη εἰς τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ὀρίζονται κατ' ἔτος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργα, ἀναγόμενα εἰς τὰς ἐξῆς κατηγορίας:

- 1) Ὁδοποιίαν, 2) δεινδροφυτεῖαν, 3) μαρμερυτεῖαν καὶ μεταξοκαλλιέργειαν 4) μελισσοκομίαν καὶ 6) ταπητουργίαν.

Ἄρθρον 6ον.— Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 6/15 Σεπτεμβρίου 1925 Ν.μ.θετικῶ Ἀνατάγματος «περὶ εἰσφορᾶς τοῦ ἐν Τήνῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπερ τῆς συμπληρώσεως τῶν λιμενικῶν ἔργων τῆς πόλεως Τήνου καὶ συνδρομῆς ὑπερ τῆς Κοινότητος Τήνου» ποσοστὸν τῆς πρὸς τὴν κοινότητα χορηγομένης εἰσφορᾶς αὐξάνεται εἰς πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἐν γένει ἐτησίαν

εἰσοδημάτων τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος, ὅπερ ποσὸν θὰ χορηγηθεῖτο ἐφεξῆς εἰς τὴν κοινότητα, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ 88 ἐτῶν ὁ Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως Μάξιμος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου Καθηγητοῦ τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Π. Δ. καὶ τῆς Ἑρμηνείας τῶν Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Εἰσαγωγῆ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Φοῖνικες» 1937 (σελ. 18+659). — Οὐ μόνον ἡ μετ' ἐπιστάσεως μελέτη τοῦ ὀγκώδους τούτου ἔργου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπλή αὐτοῦ ἐπισκόπησις μαρτυροῦσι πόσον δύσκολον ἐγχείρημα ἀνέλαβεν ὁ σ. αὐτοῦ καὶ ἡλικίον ἄθλον ἐπέτελεσε, δεδομένου ἀφ' ἐνὸς μὲν τοῦ πλήθους καὶ τοῦ μεγέθους τῶν συναφῶν πρὸς τὴν Π. Δ. προβλημάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ ὄγκου δὺσπλου πελάγους τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας, ἣς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξυληθεῖται τριπλοῦν σκοπὸν: τὸ μὲν τὸν ἀπαρτισμὸν πλήρως Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Π. Δ. κατὰ τὰ σημερινὰ τῆς περὶ αὐτῆς ἐπιστήμης πορίσματα, τὸ δὲ, εἰδικώτερον, τὴν ὀλοκληρωσὶν πάντων τῶν κατὰ τῆς μεταφράσεως τῶν Ὁ μέχρι τοῦ νῦν δεδομένων καὶ, τέλος, τὸν ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν δισταμένων πρὸς ἄλληλας ἐρημνικῶν κατευθύνσεων ὀρθὸν προσανατολισμὸν. Πρὸς τοῦτο ὁ σ. διήρσεν τὸ ἔργον του εἰς τρεῖς μέρη, ὧν τὸ μὲν Α' πραγματεύεται τὰ βιβλία τῆς Π. Δ. καθ' ἕκαστον τῆς Π. Δ. καὶ περὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κανόνος αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Γ' περιλαμβάνεται ἡ ἱστορία τοῦ πρωτοτύπου αὐτῆς κειμένου καὶ τῶν παλαιῶν μεταφράσεων ἐν δυοὶ δὲ Παραρτήμασι λόγος γίνεται περὶ τῶν Ἀποκρύφων τῆς Π. Δ. καὶ περὶ τῶν νεωτέρων μεταφράσεων αὐτῆς. Τὸ ὅλον ἔργον κατακλείει Πίναξ πραγμάτων καὶ ὀνομάτων. Ἐκείτου κεφαλαίου προτάσσεται ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία, ἐφ' ὅσων δὲ τὸ ἔργον ἀποβλέπει εἰς ἐξυπηρέτησιν κυρίως τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἀναγκῶν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, πρὸς διευκόλυνσιν τῶν μελετῶν των ἐχρησιμοποίηθησαν διάφορα τυπογρ. στοιχεῖα ἐν τῷ κειμένῳ. Ἡ ἐκ τῆς μακρᾶς ἱστορίας τοῦ μαθήματος τούτου πεμνημονυμένη ἀμερίστος προσοχὴ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Π. Δ. ὀφθαίεται εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀξίαν καὶ τὴν θαυμασιώδη σπουδαιότητα οὐ μόνον ἀπὸ ἐπόψεως θρησκευτικῆς, ἱστορικῆς, παιδαγωγικῆς, λογοτεχνικῆς καὶ κοινωνικῆς, ἀλλὰ καὶ, κυριώτατα, διὰ τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὴν Κ. Δ., ἣ ὑπῆρξεν ἡ ἀπαραιτήτος προϋπόθεσις καὶ ἐρμηνευτικὴ κλεις, ὡς προπαιδευτικὴ ὑποτύπωσις τῆς «ἐν Υἱῷ» κορυφώσεως καὶ τελειώσεως πολυμεροῦς καὶ πολυτρόπου θείας τοῖς πατράσι καὶ τοῖς προφήταις ἀποκαλύψεως. Εἰς τὸν βιβλιογραφικὸν τούτον πλοῦτον, ἀποτελούμενον κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἔργων προτεσταντικῶν καὶ ῥωμαιοκαθολικῶν, ὀλίγα μέχρι τοῖδε εἰσήνεγκαν ἢ ὀρθόδοξος ἐπιστήμη ἐπὶ τῶν ἐπιμάρων προβλημάτων τῆς Π. Δ. ὄθεν εἰς τὸν ἀπὸ ὀκταετίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ διδάσκοντα τὸ μάθημα τοῦτο ἀπέκτειτο νὰ λάβῃ τὴν σαφῆς ὀρθόδοξον ἀπάντησιν αὐτῶν θέσιν. Τοῦτο πρῶτα καὶ ἐπέτυχεν ὁ σ., μετὰ νηφαλίας κριτικῆς σταθμῆσας τὰς ἐπὶ τῶν διαφορῶν ζητημάτων συγκρουόμενας ἀντιλήψεις καὶ ἀναδείξας τὴν ἀγιολογικὴν παράδοσιν τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ὡς τὸν μόνον ἀσφαλῆ γνώμονα τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τῆς Π. Δ. Τούτου ἔνεκα τὸ ἔργον τοῦ σ. Καθηγητοῦ ἀποτελεῖ σπουδαίαν συμβολὴν οὐ μόνον εἰς τὴν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐν γένει ὀρθόδοξον ἀγιολογικὴν ἐπιστήμην, ὡς ὀλοκληροῦν δὲ τὸ σύνολον τῶν εἰσαγωγικῶν τῆς Π. Δ. προβλημάτων καθ' οἷον τρέπον ἐμφανίζει ταῦτα ἢ σύγχρονος ἐπιστημονικῆς πρόδοσις εἴνε ἀπαραίτητον βοήθημα διὰ πάντα μελετητὴν τῆς Παλ. Διαθήκης.

Werner Gruehn τακτ. καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, Ψυχολογία τῆς θρητικῆς. Μετάφρασις Βασιλείου Κ. Ἐξάρχου ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀθήναι, τύποις «Φοῖνικες» 1938.

Prof. Dr. D. Staniloae Prof. la Academia Theologica «Andreiana», Viata si invatatura stantului Grigorie Palama (τ. 249). Sibiu 1938 (ρουμανιστῶ).

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ

Greek Archdiocese of North and South America
25 - 19 30th Drive, Astoria L.I., N.Y., U. S. A.

ΒΑ ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Υποτροφιών Θεολόγων δι' ανωτέρας σπουδὰς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἑλληνικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς.

Ἰδρύσαντες, ἐπ' ὀνόματι καὶ πρὸς τιμὴν τῆς Α. Θ. Παναγιώτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ σεπτοῦ Πατρὸς ἡμῶν κ. ν. Βενιαμίν τοῦ Α', Ὑποτροφίας Θεολόγων Κληρικῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, εἶχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ δεχθῶμεν πέντε πέντε ὑποτρόφους, ἵτινες καὶ τοποθετηθέντες δεόντως ἤρξαντο τῶν σπουδῶν αὐτῶν.

Τὰς Ὑποτροφίας συνεχίζοντες, ἵνα καὶ εἰς ἄλλους Κληρικούς, Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους, προσφέρωμεν τὴν καλὴν εὐκαιρίαν ἀνωτέρων νὰ τύχῃσι σπουδῶν ἐν Ἐκπαιδευτηρίοις ἁλλοδαποῖς, προκηρῶσομεν δευτέραν σειράν τοιούτων, καὶ καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἐξ οἰουδήποτε Κλίματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀποφοίτους τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἢ ἄλλης ὁμοταγοῦς Ἑλληνικῆς τοιαύτης, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν αὐτῶν.

Αἱ Ὑποτροφίαι συνίστανται εἰς παροχὴν ἐφημεριακῆς, ἢ διακονικῆς θέσεως ἐν Ὀρθοδόξῳ Ἑλληνικῇ Κοινότητι ἡμῶν, ἐνθα ὑπηρετοῦντες οἱ ὑπότροφοι Κληρικοί θὰ δύνανται συγχρόνως νὰ φοιτῶσιν εἰς Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια, ἢ Ἀνωτέρας Θεολογικῆς Σχολᾶς.

Ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο στοιχεῖα :

- 1ον) Ἐγγραφοὶ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, παρέχοντες τῷ αἰτούντι ἄδειαν ἀποδημίας εἰς Ἀμερικὴν δ' ἄ μίαν τριετίαν, πιστοποιοῦντος δ' ἅμα περὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς καὶ τοῦ ἀκωλύτου τῆς ἱερῆς τῆς τοῦ ὑποτρόφου.
2ον) Ἐγκρίσιν τῆς ἀποδημίας ταύτης ἀπὸ μερῶν τῆς κατὰ τόπους Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.
3ον) Ἀντίγραφον τοῦ Χειροτονητηρίου αὐτοῦ ἐγγράφου, δεόντως κεκρωμένον παρὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.
4ον) Ἀντίγραφον τοῦ Θεολογικοῦ Πτυχίου, ὁμοίως κεκρωμένον.
5ον) Ἐνυπόγραφον ἴδιον εὐτοῦ δῆλωσιν, ἐκκρωμένον, τὴν τε ὑπογραφήν καὶ τὸ περιεχόμενον, παρὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, διὰ κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν του καὶ ὑπηρεσίαν θὰ εἶναι ἀπολύτως εὐπειθῆς πρὸς τὴν ἱεράν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπὴν, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ Διπλώματος του ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τῆς Σχολῆς ἐνθα ἤθελε φοιτήσῃ καθοριζομένου χρονικοῦ διαστήματος, πάντως οὐχὶ μείζονος τῶν τριῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι μετὰ παρελευσίν τῆς προθεσμίας ταύτης θὰ ἐκἀνέλθῃ εἰς τὰ ἴδια ἀπεφασίστως.
6ον) Δύο αὐτοῦ φωτογραφίαι, τῶν ἑτῶν ἔτους, εἰς σχῆμα ἐπιστολικοῦ Δελταρίου (Cart Postale).

Διὰ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ Διαβατηρίου παρὰ τῶν Ἀμερικανικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν θὰ ἐνεργῶνται τὰ δεόντα ἐνταῦθεν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποτρόφων θὰ καθορισθῇ ἐκ τῶν ὑποβληθησομένων αἰτήσεων. Ἡ δὲ ὑποτροφία καὶ φοιτήσις θὰ εἶναι τριετής, ὅση ἀπαιτεῖται διὰ Θεολόγους παρὰ Πανεπιστημίου, ἢ Θεολογικαῖς ἐν Ἀμερικῇ Σχολαῖς, πρὸς ἀπόκτησιν διπλώματος, καὶ ἵνα ἐπὶ πλέον αἱ ὑποτροφίαι ἀνανεῶνται συνεχῶς διὰ τοὺς νεωτέρους. Οἱ ἐλευσόμενοι θὰ γνωρίζωσιν, ὅτι ἐρχόμενοι εἰς Ἀμερικὴν διὰ σπουδὰς καὶ οὐχὶ δι' ἕτερον τινα σκοπὸν, θὰ εἶναι ὑπὸ τὴν πατρικὴν κηδεμονίαν καὶ παρακολούθησιν ἡμῶν, ἢ δὲ διαμονὴ αὐτῶν καὶ ἡ οἰκονομικὴ συντήρησις ἐνταῦθα πλήρως ἐξοφωμένη, ἐπ' ὅσον θὰ διακονῶσι καλῶς. Φοιτητῆς, μὴ λαβὼν, δι' ἀμέλειαν ἴδιαν, δίπλωμα ἐντὸς τριετίας, θὰ ὀρεῖται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἅμα τῇ λήξει τῶν τριῶν ἐτῶν. Φοιτητῆς, δεκνύων ἀνάρμοστον διαγωγὴν ἐν τῇ ἐφημεριακῇ διακονίᾳ, ἢ τῇ φοιτήσῃ, θὰ ἀναγκάζεται νὰ ἀπέλθῃ ἐξ Ἀμερικῆς καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς τριετίας.

Αἱ θέσεις γίνονται δεκταὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, ἢ δὲ πρόσκλησις εἰς Ἀμερικὴν ἅμα τῇ ἐγκρίσει αὐτῶν.

Ἐν ἀνάγκῃ δύναται νὰ σταλῇ ἐνταῦθεν τοῖς αἰτουμένοις καὶ τὸ εἰσιτήριο αὐτῶν.

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἔλθωσιν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπως ἀπὸ τῆς ὑπεβολῆς τῆς αἰτήσεως αὐτῶν ἀρχίσωσι τὴν σπουδὴν τῆς Ἀγγλικῆς.

Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν ὁ ἐνδιαφερόμενος, γράφων ἡμῖν, θὰ λαμβάνῃ ἀπάντησιν ἐγκαίρως.

Ἐν Ἀστορίᾳ, Νέας Ὑόρκης, τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου 1938 Ἱ. Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητροπολις Θήρας
Ἐπειδὴ εὐδεῖς γέροντες τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 82 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα προσόντα ὑπέβαλεν ἡμῖν αἴτησιν ὑποψηφιότητος διὰ τὴν χηρῶσαν θείον ἐφημερίαν τοῦ ἐν Κορυφῆσις ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου, μετὰ μετὰ τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 23 Ἰανουαρίου 1938 προκήρυσιν ἡμῶν παρστένομα ἐπὶ τρίμηνον τὴν ταχθεῖσαν προθεσίαν πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεων καὶ πιστοποιητικῶν διὰ τὴν πληρωσίν τῆς ἀνω χηρηνούσης θέσεως. Ἐν Θήρᾳ τῇ 4 Μαρτίου 1938. Ἱ. Ὁ Θήρας Ἀνθίμος.

Ἱ. Μητροπολις Μυτιλήνης.
Καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Βλασίου Πλακάδου, ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν ἱεράν Μητροπολιν αἴτησιν μετὰ τῶν νενωμισμένων πιστοποιητικῶν μέχρι τῆς 16ης Μαρτίου ἐ. ἔ. Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 2 Μαρτίου 1938. Ἱ. Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος.

Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.
Greek Archdiocese of North and South America
25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y., U. S. A.

Πρόσκλησις Ἱερέων

Χηρηνούσων θέσεωσιν τινῶν Ἐφημεριακῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῇ, προσκλήσωμεν τοὺς βουλομένους ν' ἀναλάβωσιν ἐν εὐτῇ ἐφημεριακῇ διακονίᾳ ἱερεῖς, ὅπως ὑπεβάλλωσιν ἡμῖν ὅπως τὸ δυνατόν ταχύτερον αἰτήσιν σχετικὴν.

Ἀπαιτούμενα ἐκπαιδευτικὰ προσόντα: Δίπλωμα Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς ἢ Ἀνωτέρας Ἱερατικῆς Σχολῆς.

- Ἐγγραφα:
1ον) Ἀντίγραφον χειροτονητηρίου, κεκρωμένον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.
2ον) Ἀντίγραφον διπλώματος σπουδῶν, ἐπίσης κεκρωμένον.
3ον) Πιστοποιητικὸν ἡλικίας καὶ γάμου.
4ον) Ἐγγραφοὶ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου περὶ τῆς καλῆς αὐτῶν διαγωγῆς, καὶ
5ον) Δύο νεώταται φωτογραφίαι σχήματος ταχυδρομικοῦ δελτίου.

Τὸ εἰσιτήριο σταλήσεται ἐνταῦθεν. Ἐν Ἀστορίᾳ, Ν. Υ. τῇ 14ῃ Φεβρουαρίου 1938. Ἱ. Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195
Διευθύνουσα Ἐπιτροπὴ:
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΗΣΤΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἐρέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ
Ἰ. Ἐπιθῶνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύπος «Φαίνικος» ὁδὸς Ἀσωνάτου 4, Τηλ. 54-229